

VIOLADORS SENSE FRONTERES

Metges Sense Fronteres abusen de dones i nenes

Com matar l'últim alè d'esperança, com el certificat de defunció de la raça humana, com esperar en la mort l'única sortida a la depravació. Això és el que han fet una vintena de col·laboradors de Metges Sense Fronteres (MSF), que han violat dones del Sudan que fugien al Chad, tot buscant la supervivència. Allà, a canvi d'atenció mèdica o de donar-los-hi una mica d'aigua, un crostó de pa o la promesa d'una feina, aquests individus (colla de malparits) van abusar d'elles. La vergonya s'abat de nou sobre la comunitat humana —si és que tal cosa existeix realment.

Les autoritats i l'entitat denunciada s'ha afanyat a donar explicacions ben raonables: és difícil tenir el control dels camps de "refugi" si no es té prou personal per a fer-ho, la selecció de personal en aquestes condicions no pot filar massa prim, un parell de pomes podrides no poden invalidar tota una organització... Cert, cert, cert. És clar.

El problema no rau en detectar a temps conductes criminals —en aquest cas, agressions contra la llibertat sexual de les dones. Per entendre'ns: si els nazis haguessin acomiadat un dels seus assassins, per —diguem-ne— "mala praxi", no haurien aturat pas l'Holocaust. El problema és que, al partit nazi i a tot el *Reich*, hi havia molts assassins i, entre la humanitat, hi ha molts criminals també. El veritable problema

està en el caràcter depredador d'aquests personatges tan mediocres com malignes vers persones especialment vulnerables; com serps demoníaqes, es filtren, acampen i s'emascaren dins una bona obra, com se suposa hauria de ser qualsevol ONG, per a aprofitar-se'n —i, si convé, destrossar-la— per tal de satisfer el seu desig malaltís.

Cal ser molt bandararra i retorçat per a integrar-se en una organització o col·lectiu defensor d'allò que, en el fons, es detesta, només per a intentar tenir més a l'abast una possible víctima. Una mica com els bombers incendiariis; una mica com els pares suposadament amatents que acaben, però, fent tocaments a les filles; una mica com els polítics, que diuen treballar per a la societat i, en realitat, se n'aprofiten. Massa *miques* i massa exemples que van embrutant la vida i omplint-la de víctimes.

El que està clar és que haver descobert i castigar aquest personal mèdic no millorarà veritablement la situació de gaires dones i nenes refugiades. A ells segurament els acomiadaran, però tindran el relleu apunt, a la mateixa entrada de la seu de l'organització benefactora, en espera de tenir contracte i coartada. Aquests fets no són, d'altra banda, una novetat, en absolut: això ja ha passat abans, en altres ONG i entitats d'ajuda humanitària —fins i tot missions de la mateixa ONU— arreu del

món. Realment, la profusió de casos aïllats és espaterrant! A partir de quin nombre de casos, aquests deixen de ser merament *aïllats*?

Ep! Un moment... I si això, de fet, ens mostrés que, al capdavant, no ens trobem només davant d'un exèrcit de criminals malaltissos i monstres demoníacs, infiltrats entre nosaltres i que, senzillament, hauríem de tancar dins d'una masmorra? I si som, més aviat, davant de generacions de sans fills del patriarcat, produïts en massa per la nostra societat, que es passegen, sobirans, per un món que els ha estat promès, dalt de tot de la piràmide dels privilegis?

